

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ,
БУДІВНИЦТВА ТА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО
ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ (КНУБА)
ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО НАУКОВО–ДОСЛІДНИЙ
ІНСТИТУТ БУДІВЕЛЬНОГО ВИРОБНИЦТВА (НДІБВ)
АКАДЕМІЯ БУДІВНИЦТВА УКРАЇНИ (АБУ)
ПРЕДСТАВНИЦТВО “ПОЛЬСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК” (PAN)

Програма та тези доповідей
II Міжнародної науково-технічної
конференції
“Ефективні технології в будівництві”

КИЇВ – КВІТЕНЬ 2017

відводиться першочергове значення. Починаючи з 50-х рр. XX ст., в СРСР і ряді зарубіжних країн соціалістичного блоку стало широко впроваджуватися великопанельне і великоблочне будівництво, що за короткий термін досягла 50-70%.

До найбільш характерних прийомів з реконструкції, модернізації та санації житлових будинків з урахуванням конструктивно - технологічних особливостей будинків масових серій і кліматичних умов експлуатації будівлі, які використовують країни Західної і Центральної Європи, можна віднести:

- перепланування місць загального користування та квартир, притаманна як для випадків здійснення її без приросту площ, так і зі збільшенням загальної площі;
- збільшення розмірів квартир та окремих приміщень за рахунок прибудови еркерів, розширення площ балконів, лоджій;
- надбудова додаткового мансардного поверху або поверхів із легких каркасів;
- прибудова додаткових обсягів в торцях будівель;
- оновлення зовнішніх огорожувальних конструкцій разом із підвищенням енергоефективності;
- перебудова житлових кварталів (знос будинків).

Проблема реконструкції цих будинків повинна вирішуватися на основі набутого досвіду реконструкції в нашій країні, ближнього зарубіжжя. Особливістю розвитку будівництва за кордоном є те, що поряд з новим будівництвом і ремонтно-відновлювальними роботами розширюються обсяги реконструкції будівель і споруд.

Таким чином, в цілому недостатня вивченість проблеми, відсутність комплексного підходу до оптимізації будівельного виробництва при реконструкції житлового фонду, відсутність законодавчих механізмів, обумовили практичне значення теми, ціль і завдання дослідження.

УДК 658.621

В. Р. Сердюк, д.т.н.,

професор **С. Ю. Франишина**, аспірант

КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄКТІВ

Необхідність проведення комплексної модернізації технологій у вітчизняному промисловому виробництві, підвищення стандартів якості продукції до європейського рівня, зростання та утримання на належному рівні конкурентоспроможності українського виробника, пояснюється високим рівнем споживання паливно-енергетичних ресурсів на одиницю кінцевої продукції. Задекларована пріоритетність політики енергозбереження в Україні тривалий час не була підкріплена ефективною формою та механізмами взаємодії влади, бізнесу та наукового потенціалу у питаннях впровадження інноваційних енергозберігаючих технологій, що пояснюється в першу чергу відсутністю комплексного, системного підходу в реалізації енергоефективної діяльності.

На сьогодні потенціал підвищення енергетичної ефективності вітчизняної промисловості оцінюється на рівні більш ніж 30% від загального кінцевого споживання енергетичних ресурсів в країні. Підприємства з виробництва будівельних матеріалів – об'єкти особливої уваги, так як виробничо-технологічний процес потребує використання значних обсягів паливно-енергетичних ресурсів. При виробництві залізобетонних виробів та конструкцій у технологічному процесі, при тепловій обробці бетону основним енергетичним носієм залишається природний газ, рідше вугілля, мазут, деревина. Більшість підприємств цієї галузі в Україні працюють за застарілими «вмираючими» технологіями, які в країнах Європи взагалі категорично заборонені, так як визнані енергоємними та неефективними.

Докорінної модернізації потребує і система управління енергетичною ефективністю на підприємствах будівельного комплексу. Суттєво недооцінюється та практично не використовується кадровий потенціал на усіх рівнях виробничо-господарської діяльності. Недостатньо уваги приділяється саме організаційно-управлінським аспектам в реалізації заходів, спрямованих на підвищення енергетичної ефективності на підприємстві. Порівняльний аналіз особливостей вітчизняного управління енергозбереженням та практики європейських країн (табл. 1) дозволив встановити своєрідну невідповідність у координації зусиль при вирішенні проблем, пов'язаних з енергоефективністю на виробничому об'єкті.

Таблиця 1 Обґрунтування зміни уявлень до управління енергетичною ефективністю (узагальнено авторами)

Основні риси класичного енергетичного управління (вітчизняний досвід)	Сучасні підходи до управління енергетичною ефективністю (європейська практика)
<ul style="list-style-type: none"> — постійний перенос, відкладання вирішення проблем пов'язаних з енергозбереженням; — залучення лише вузьких спеціалістів (частіше відповідальних осіб) при розв'язанні проблем; — регулювання енергетичних витрат та обсягів споживання згідно встановленим лімітам, існуючим нормативам; — переважання заходів разового (тактичного) характеру для закриття проблеми; — зосередження основної уваги на технічних, технологічних заходах при вирішенні проблеми енергозбереження; — відсутність управлінських підходів до стимулювання працівників на підприємстві; — облік втрат згідно планових нормативів; 	<ul style="list-style-type: none"> — процес постійного ціленаправленого намагання уникати проблем; — координація та концентрація зусиль усього персоналу підприємства при вирішенні проблем; — орієнтація на прогресивне зниження показників питомих витрат енергетичних ресурсів на одиницю продукції; — систематична та безперервна діяльність направлена на підвищення ефективності; — обов'язкове виконання стандартів та директив, постійна практика бенчмаркінгу; — основна перевага надається організаційно-управлінським заходам, активна мотиваційна політика на підприємстві; — заходи профілактичного характеру для попередження і запобігання втратам;

Таким чином, необхідність внутрішньої раціоналізації управлінських процесів на підприємстві, одночасно із активним застосуванням мотиваційного механізму, дозволить скоординувати зусилля та налагодити комплексну реалізацію політики енергетичної ефективності. А використання кращого досвіду розвинених країн світу, слідування та практичне впровадження вимог нормативів та стандартів ЄС забезпечить можливість організації ефективного управління усіма процесами виробничо-господарської діяльності на вітчизняних підприємствах.

УДК 330.101

Скиценко В.Д.,
канд.екон. наук, доцент

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ВАЖЛИВИЙ ОБ'ЄКТ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ БУДЬ-ЯКИМ ПІДПРИЄМСТВОМ

За висновками економістів концентрація знань, нематеріальна природа, безперервність і динамічність, синергетичний ефект, не адитивність, невизначеність цього спектра ефектів від використання являються основними рисами інтелектуального капіталу, який є важливим об'єктом стратегічного управління будь-яким підприємством. Адже підприємства майбутнього повинні мати глобальні стратегію та організацію своєї діяльності, що дозволить їм діяти в різних країнах на будь-якій стадії процесу створення доданої вартості. Вони будуть не лише виробляти або експортувати товари та послуги в інші країни, а й використовувати найкращі у світі ресурси: сировинні, трудові, фінансові. Адаптивність забезпечуватиметься